

A félkegyelmű

Egyszer egy félkegyelmű(1) ember kiment az erdőbe fát vágni.

Ahogy fát vágott, egyszer csak ásított(2) egy nagyot.

Nagyon megijedt, mert azt hallotta, hogy aki egymás után háromszor ásít, az meghal.

Dolgozott tovább, de hamarosan másodszor is ásított, sőt harmadszor is.

No, ha háromszor ásított, akkor ő most halott(3), gondolta a félkegyelmű.

Lefeküdt hát az erdő közepén a földre és nem mozdult(4).

Otthon várta a felesége a vacsorával, de a félkegyelmű nem jött haza.

Az asszony(5) meg a szomszédok keresni kezdték.

Kimentek az erdőbe, s meg is találták a félkegyelműt.

Sírtak a szomszédok, sírt a szegény asszony, mert mindannyian azt hitték, a félkegyelmű valóban meghalt. Mentek szomorúan kifelé az erdőből, egyszer csak az út kétfelé ágazott(6).

- Merre menjünk? Merre rövidebb? - kérdezték egymástól a szomszédok.

Meghallotta ezt a "halott", és kinyitotta a szemét.

- Én amíg éltem, mindig arra jártam - mondta és a baloldali útra mutatott.

Erre a szomszédok látták, hogy a félkegyelmű nem is halt meg igazán.

Letették hát a földre, és azt mondták neki:

- No, ha eddig arra jártál, most is arra fogsz!

Erre a félkegyelmű felkelt a földről, és a szomszédokkal együtt hazagyalogolt(7) a faluba.

(magyar népmese)

Szómagyarázatok magyarul

(1) félkegyelmű: bolond, kissé "idióta"

(2) ásítani: amikor fáradtak vagyunk, ásítunk: nagyra nyitjuk a szánkat...

(3) halott: aki már nem él, meghalt

(4) nem mozdult: passzív volt / nem csinált semmit, csak feküdt a földön

(5) asszony (itt): feleség

(6) az út kétfelé ágazott: volt egy út jobbra, egy másik út pedig balra

(7) hazagyalogolni: gyalog hazamenni